

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Domitii Plati Societatis Iesv Theologi, De Domini
Nostri Iesv Christi Passione**

Piatti, Domizio

Coloniae Agrippinae, 1610

De colloquijs, quibus meditatio terminanda est, Cap.14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49474](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49474)

multò minus ea perfecturū fuisse, si bona hæc proposita omitteret: ideoque illa indies renouet atque continuet, nam si gutta durum lapidem, non vi sed sæpè cadendo cauat, quomodo non etiam sperandum sit, hæc aliquando cor illius, etiamsi lapidis instar induruerit, emollitura, cauatura & discissura esse? Præterea si in omni genere meditationum decet firmiter proponere Christum Seruatorem imitari, multò amplius id agere conueniet in meditationibus Sacratissimæ Passionis eiusdem vnigeniti DEI filij: tum quia passus est, vt nos in viam salutis, quæ sunt bona opera, dirigeret: tum quia Christus est speculum, in quo attentè nosmetipsos contemplari: norma item vitæ nostræ, atque idæa & exemplar, in quod oculos considerationis nostræ defigere, cuique nos conformare debemus: iuxta illud S. Pauli Apostoli. *Conformes fieri imaginis filij sui.* Neque id immeritò: sed hac de re latius in tractatu de Passione differemus.

Christus est operum nostrorum exemplar.

Rom. 8.

DE COLLOQUIIS QUIBVS
Meditatio concluditur.

CAPVT XIV.

MEDITATIONEM excipit colloquium, quod aliud non est, quam familiaria.

Quid sit colloquium.

D 3 milia.

miliaris & ardens anime cum DEO serm
 cinatio, quando intrinsecus à sancto al
 quo affectu ad hoc se permoueri sētīt. Et
 enim posteaquā in meditatione summat
 DEI erga se bonitatē perspexit, magna
 fiducia & amore affectū induit, vel spon
 erga sponsū, vel serui erga dominum, ve
 amici erga amicum, vel filij erga patrem
 & reuerentiā amorem, amori confidenti
 & sanctam quandam familiaritatem con
 iungens, sermones cum DEO miscere ac
 greditur, aliquando se de vitijs & imperi
 ctionibus suis accusando, nonnunquam
 necessitates suas detegendo, quandoq; gra
 tias & laudes ei referendo, aliquando totū
 se diuino beneplacito offerendo, & resig
 nando, nōnunquā cum Abrahamo dicēdo
Genes. 18. loquar ad Dominum meū, cum sim puluis & cinis. Deniq; diuersos alios actus in medita
 tione iā recensitos, aliosq; quam plurimos
 neque certo numero, neque regula defini
 tos exercendo: quarū affectionum omnium
 amor, fons, scaturigo & terminus est. Et
 quæ ad colloquium præcipuè requiruntur,
 ad 4. capita reduci possunt. 1. ad gratiarum
 actionē: 2. ad oblationem: 3. ad petiti
 onē. 4. ad obsecrationem seu intercessionē.
 Cæterum colloquiū, quamuis non modò
 in fine meditationis, sed etiā quotiescunq;
 affectus, à spiritu sancto motus, faciendum
 est

esse dictauerit, in ipsius meditationis decursu fieri possit ac debeat: idcirco tamē ad finē referuatur, quia hic locus est ei magis proprius & conueniens, imò omni tēpore necessariū est Orationem colloquio, idq; maximo quoad fieri potest cū affectu terminare. Et quoniā nō rarò vsu venit vt diuinae inspirationes & intrinsecæ animarū nostrarū motiones vno magis tempore quā alio abundant, idcirco nulla potest certa de colloquijs instituendi præscribi regula, sed meditās debet internas illas motiones & inspirationes sequi, neq; tū de ordinis sui perturbatione sollicitus esse, quin potius se totū illis submittere, illas summa cū animi humilitate ac puritate suscipere, & cū veræ gratitudinis affectu in Deū referre, vt edo illis ad virtutis illius acquisitionē, & vitij extirpationē, ad quod tū maximē se propēsū esse aduertit: non autē ad gustū & voluptatē suam. Explicata hoc pacto colloquij definitione, methodo itē ac tēpore eius instituendi: nihil aliud restat, nisi vt eos qui orationē facturi sunt, moneā & horter, ne parui pendāt eximiā hanc dignitatē, quod illis eousq; detur pertingere, vt familiares cū Deo sermones miscere, quē admodū in colloquijs fit, valeant: nā ē beneficijs quæ Deus animæ conferre potest, hoc ferē maximū aut vnū ē maximis est, quemadmodū fusē probat S. Chryf. lib. de Orat. quod

Quando colloquia instituenda fiat.

Eximia dignitas est, posse cum Deo colloqui.

viros pietate & sanctimonia præstante
 cum illud taciti secum expenderent, frequen-
 pore & extasi compleuit: quod dæmo-
 homini totis viribus inuidit: quod denique
 est beatitudinis futuræ quædam in hac vi-
 ta præceptio, seu anticipatio, in qua beato-
 rum animæ, nulla alia in re distinentur
 quam vt DEVM laudibus ornent, & cum
 illo colloquantur: iuxta illud Psalmitæ
 Te decet hymnus DEVS in Syon, & tibi reddetur
 votum in Hierusalem. Vnde S. Chryso-
 stomus, affirmat homines ex diuino collo-
 quio ex mortalibus immortales, & e-
 temporarijs æternos fieri. Per quod, inquit
 etiam assequimur, vt mortales & temporarij
 esse desinamus: natura quidem mortales, sed
 colloquio, consuetudine, quem agimus cura DEO
 ad immortalẽ vitam transeamus: necesse est
 enim vt qui cum DEO familiaritatem habet
 superior euadat & morte, & omnibus que cor-
 ruptioni sunt obnoxia: quemadmodum enim
 nullo pacto fieri potest, vt qui solis radijs frui-
 tur, non effugiat tenebras: ita nulla ratione su-
 vi potest, vt qui cum DEO consuetudinem agit,
 non desinat esse mortalis: siquidem ipsa digni-
 tatis sublimitas, nos ad immortalitatem trans-
 fert.

Ecce quomodò creatura fragilis, pul-
 uis & cinis, imò nihilum ad tam excelsam
 & eximiam dignitatem extollitur, vt per
 Ora-

Psal. 64.

Lib. de Orat.

*Colloqui-
 um Deo fa-
 cit nos im-
 mortales.*

Quanta sit
felicitas
posse cum
Deo sermo-
nes mittere

Orationem & meditationem, digna sit,
quæ ad Dei familiaritatem admittatur, cū
eo fabuletur, illi miseras suas exponat, ea-
rumque medelam flagitet. O fœlicitatem
incognitam. O honorem à mundanis ho-
minibus absconditum. O thesaurum in-
comprehensibilem. Exultent intimis præ-
cordijs religiosi & spirituales viri, quibus
DEVS præclaram hanc lucem detexit. Cur-
rant excelso & ingenti animo ad amantis-
simum, à quo inuitantur, Patrem. Natent
in hoc mari cœlestium suauitatum. Ine-
briantur ex consideratione tantæ charita-
tis. Gaudeant de pignore futuræ beatitu-
dinis. Viuant in terris vitam angelicam.
O beatitudinem & fœlicitatem non intel-
lectam, ac parui pensam. Aestimant se ho-
mines mundo dediti fœlicissimos, si pos-
sint Principis sui gratiam sibi conciliare,
atque cum illo ad libitum confabulari: &
nos non reputabimus fœlices, qui omni
tempore & hora cum DEO sermones pos-
sunt miscere? Si autem humani & affabi-
les censentur esse illi Principes, qui omni-
bus cuiuscunque conditionis hominibus
ad se aditum permittunt, illisque faciles
præbent aures: qualem nos dicemus esse
summi DEI benignitatem, & humanita-
tem, qui omnes ad colloquium admittit?
Iure igitur os illud aureum exclamat. *Quis*

chrys. li. i. de
orat.

non obstupescat & admiretur tantā benignitatem & benevolentiam, quam in homines de-
 rat DEVS, qui immortalibus tantum hono-
 largitur, vt dignos nos habuerit, qui cum
 colloquamur, nostraq; vota apud ipsum depo-
 namus. Ad autē quod optimo iure, huic san-
 cto viro, tantam peperit admirationem,
 multò maiorē nobis pariet, si DEI, cū qui
 loquimur altitudinem, & contrā nostram
 infacundiam & vilitatem perpendamus.
 Excusabant se Moyses, Isaias, & Ieremias,
 cū essent hominibus locuturi, & se in-
 fantes, elingues, infacundos, & ex conse-
 quenti, ad loquendum in idoneos reputa-
 bant: & nos cum DEO locuturi quid dice-
 mus? Profectò, non posset homini tantū
 inesse audacia, vt cum DEO locuturus os
 suum ausit aperire, nisi ei certò constaret
 quanta sit DEI bonitas & humanitas: &
 quantoperè hoc ipsum desideret & gra-
 tum habeat, quemadmodum Christus re-
 demptor noster varijs in locis demonstra-
 uit: primū quando identidem ad pe-
 tendum nos admonuit: *Petite*: deinde
 quando nos instruxit, quibus potissimum
 verbis cum DEO locuturi vteremur: *Cū
 oraueritis, dicite: Pater noster &c.* demū
 quando varijs parabolis, nimirum illius,
 qui media nocte ad vicinum panes petitu-
 rus accessit: & Parentum, qui licet mali
 sint,

Exod. 4.

Isai. 6.

Ierem. 1.

Matth. 21.

Matth. 2.

Luc. 11.

Ioh. 14.

15.

...fint, attamen filijs suis non nisi bona dare consueverunt: alijsque rationibus nos ad Orationem, & ad frequentem cum DEO colloquationem animavit & exstimulavit. Sed hæc de colloquijs generatim dicta sufficiant. Veniamus ad magis particularia.

DE PRIMO GENERE COLLOQUIORUM, videlicet: Gratiarum actione.

CAPVT XV.

COLLOQVIA quemadmodum præcedenti capite à nobis dictum fuit, ad quatuor potissimum genera reducuntur: inter quæ, à gratiarum actione potissimum nobis exordiri visum est, quæ Deo meritis pro beneficijs, à liberali manu eius acceptis, gratias referimus: tum quia, in omni penè meditatione, aliquod DEI in nos beneficium emicat, ideoque rationi consentaneum esse videtur, vt omnis meditatio nostra tali colloquiorum genere ante omnia terminetur: tum quia hinc dependet nostrarum petitionum & obsecrationum efficacia.

NAM actus ille, quo DEO pro acceptis beneficijs gratias agimus, est quidam, vt ita dicam, stimulus, quo vrgemur & obligamur

Gratias Deo pro beneficijs agere, est

mus